

NUMIDICUS.

Dagen van vrede en rust waren zelden dagen van geloofsbloei voor Jezus' gemeente. Zoo ook bleek het reeds in het jaar 250 na Christus, toen keizer Decius op nieuw den toorts der vervolging ontstak. Vooral in Afrika werd het openbaar, hoe welvaart en voorspoed de christenharthen uit het spoor des geestes in dat des vleesch geleid hadden. Honderden toonden zich tot behoud van hun leven zoo bereid om in 't bijzijn der overheid wierook voor een afgodsbeeld te plengen, dat de proconsul hen met verachting van het marktplein dreef en schamper uitriep: „elendigen, gaat henen totdat wij u weder roepen, wij hebben niet langer tijd om uwe laffe afzwerigen te hooren.”

Toch waren niet allen zoo ontrouw en telde ook deze tijd van laauwheid zijne martelaars. Onder hen, die hunnen God en Zaligmaker trouw hielden, waren zekere Numidicus en zijne vrouw. Zij werd het eerst levend verbrand en nà haar haar echtgenoot aan een staak ter verbranding gebonden. Door den rook bezwijmd, werd Numidicus door de beulen voor gestikt gehouden, en wierpen zij zijn met wonden bedekt lichaam ter zijde en bedekten het half met vuil en hout. Zoo lag daar de onbegraven martelaar tot prooi voor roofvogels en roofdieren. Eer echter deze klaauw of snavel in het bloedig overschot sloegen, kwam in den voornacht een meisje schuchter rondziende op de strafplaats. Het was de eenige dochter van het gemartelde paar. Ter plaatse gekomen waar het lijk haars vaders lag, was zij er op bedacht om hout en vuil te verwijderen, en te trachten aan het haar dierbaar stof eene eervolle begraafing te verschaffen. Hoe ontstelde zij, toen zij nog eenige warmte in de door haar aangeraakte ledematen ontwaarde. Zij leide hare hand op het hart, nog klopte het, en nu als door bovenaardsche krachten

DE CHRISTELIJKE FAMILIEKRING, VI.

gesterkt, torsche zij den dierbaren last op hare schouderen naar eene veilige plaats. Numidicus mogt onder hare teedere verpleging genezen en diende later nog jaren lang de gemeente van Carthago als ouderling.

Welzalg kindren, die opregt hun ouders eeren;
Zij vinden naar Gods woord Gods zegen op hun pad;
Wen soms als uit het graf de dierbren Hij deed keeren,
Hun harte in dankbaarheid des levens beste schat.

Dat mogt, Numidicus, uw droeve weeze leeren,
Toen zij uw overschot met tranen hield omvat,
En ze u terug ontving uit de eigen hand des Heeren,
Dien tot den marteldood uw hart had liefgehad.

Moog duisternis en hel het Godsrijk woest begrimmén,
De vlam des martelvuurs van de aard ten hemel klimmen,
Hun woede deert den troon van Gods Gezalfde niet.

Zoolang ons oog een vonk in puin en asch ziet glimmen,
Gedenk ons hart bij 't feit, eens in Carthago geschied,
Dat God tot uit den dood den zijnen heil gebiedt.

C. S. A. v. S.